Cent cinquanta-cinc

Es miri per on es miri, el 155 és un número incòmode. És un nombre gairebé primer, però no hi arriba, perquè es pot dividir per 5, i no representa un any d'aquells en què a la Viquipèdia passen coses, a sant Anicet el van elegir papa i poca cosa més. Els bàrbars encara estaven collint floretes per l'estepa russa, els víkings es dedicaven a pescar arengades en les gèlides aigües del mar del Nord i a Empúries es pensaven que tenien tot el temps del món per endavant.

Tot i que la Constitució espanyola de 1978 té 169 articles, tothom ha acabat entrebancant-se en el número 155, un dels articles que fa referència a l'organització territorial de l'Estat. El precedent d'aquesta Constitució, el que vaig estudiar jo de petit, era el Fuero de los Españoles. No recordo ara exactament de quants articles constava, ni crec que ho recordi ningú, perquè tots ells es resumien en el fet que la sobirania reqüeia en un general decrèpit que governava «por la gracia de Dios».

Però aquell senyor de bigotet, i que sortia de perfil en les monedes de cinc duros, va acabar traient el nas també en la Constitució, concretament en aquest article 155. Una mica com passa en els programes informàtics, que els programadors sempre deixen una «porta» per on puguin entrar si han d'arreglar alguna cosa.

Ara hi ha molta gent a Madrid que invoca aquest article, són els mateixos que aclamaven el dictador quan sortia a saludar-los a la Plaza de Oriente i algun altre d'aquells que sempre han cregut en la indissoluble unitat de la Nació espanyola, per sobre de qualsevol altre principi ideològic. L'article 155 serveix per dissoldre l'autonomia –la catalana, naturalment–, però ells no saben que ja han fet tard, perquè, independentment –bonica paraula– del que pugui passar, els catalans serà el darrer article d'aquesta Constitució que acatarem, després només obeirem la nostra.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2017/03/11/cent-cinquanta-cinc/833909.html?utm_source=rss